

Въ първо-то предложіе, съществително-то *человѣкъ* е подлежаще-то и прилагателно-то *разуменъ* е сказуемо-то.

Въ 2-то, мѣстоименіе-то *той* е подлежаще-то и съществително-то *подражателъ*, сказуемо-то.

Въ 3-то, глагола-тъ съ частица-та *да* е подлежаще-то и съществ. *срамота*, сказуемо-то.

Въ 4-то, съществ. *книга* е подлежащ. и мѣстоименіе-то *моя*, сказуемо-то.

Въ 5-то, мѣстоим. *ти* е подлежащ. и причастіе-то *зели*, сказуемо-то.

219 — Когато сказуемо-то е прилагателно, мѣстоименіе или причастіе, то ся съгласява въ число и въ родъ съ подлежаще-то. Като въ горни-тъ примѣри; — когато е същ ствително, то не варди съкоги това правило; както: *Бѣлари-тъ сѣ народъ Славянскій; Россія е кралевство.*

220 — Подлежаще-то и сказуемо-то бивать *прости*, *сложни* и *сѣставени*.

221 — Подлежаще-то е просто когато ни представлява единъ самъ предметъ или много отъ сѣщія-тъ родъ; като: *добрина-тъ е предпочетенна отъ богатство-то; человекъ-тъ сѣ дѣло Божіе.* — То е сложно когато ни представлява много предмети не отъ

едно сказуемо, като: *умирамъ* — азъ съмъ мъртвецъ; *пѣю* — азъ съмъ пѣвецъ, и пр.; но, защото че сички-тъ не идатъ за анализъ, като: *ходѣю*, *стоѣю*, *ямъ*, и пр., за това Славянско-то причастіе на щій ще е най подобно-то въ такъвъ случай; като: *ходѣю* — азъ съмъ ходящій; *пишамъ* — азъ съмъ писащій.